

LA CAMPANA DE GRACIA

ZOOLOGIA

La rata pinyada

La Campana de Gràcia

Redacció i Administració:
LLIBRERIA ESPANYOLA
Rbla. del Mig, 20 - Teléf. 18692

SETMANARI POLITIC

FREU: 15 ENTIMS

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:

Fora de Barcelona { Espanya. 1'50 ptes
cada trimestre. { Estranger 2'50 »

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

INTENCIONS

ELS UNS I ELS ALTRES

Fa dies llegíem que havia estat sorpresa una reunió clandestina, els components de la qual foren detinguts i incomunicats. A hores d'ara no hem llegit que hagin estat alliberats. Cal dir que els detinguts són gent d'extrema esquerra, comunistes.

Naturalment, el governador i el cap superior de policia tindran les seves raons per a mantenir aquesta detenció, aquesta incomunicació. Raons que ells creuran molt poderoses i respectables, però que, segurament, no els semblaran tan respectables a's detinguts.

A nosaltres ens mereixen tot el respecte un governador i un cap superior de policia de la República. Els governadors, els caps de policia de la República, no han d'ésser els enemics del ciutadà, com ho eren els governadors i els polícies de la monarquia. Sobretot a Barcelona, on tanta sanja han costat.

Es per això que, amb tot el respecte, amb tota la polidesa, ens permetem opinar en aquest cas dels detinguts per haver estat sorpresos en una reunió clandestina. Creiem que la República ens permetrà opinar. Sobretot no essent nosaltres sospitosos d'antirrepublicanisme. Sobretot no havent-nos deixat opinar la monarquia: cada vegada que opinàvem anàvem a parar a la presó.

Podem suposar que ara no passarà el mateix? Podem suposar que ara les coses han canviat?

Doncs opinem, i a veure què en resulta.

Una reunió clandestina, francament, no ens sembla una cosa tan terrible, tan tràgica. No ens sembla tampoc, és clar, una escena de sainet, un número de music-hall. Però no veiem el motiu, no veiem la raó d'estar tants dies incomunicats aquests homes d'esquerra mentre els homes de dreta, molt més perillosos, són tractats amb una tolerància absurda i suicida per les autoritats de la República.

No pot permetre's que els homes d'esquerra conspirin contra la República... perquè la República ha d'ésser l'obra de les esquerres. Però tampoc pot permetre's als homes de la dreta.

I el poble, el poble del catorze d'Abril—el poble que també pot fer un catorze de juliol—, observa amb disgust, i amb pasme dolorós, que la República sembla entestada a voler veure tant sols els perills de l'esquerra. És natural que aquests perills existeixin per a una monarquia. És absurd, en canvi, que existeixin per a una República.

El poble veu—i no s'ho explica—, com tota la púrria

de la monarquia i de la dictadura és tractada amb una benevolença que fa rodar el cap; veu que no s'han exigint responsabilitats de cap mena; veu que la púrria de la monarquia i de la dictadura, disfressant-se de republicana, o sense disfressar-se, ocupa els mateixos llocs que ocupava abans; veu que no hi ha hagut el procés del pistolisme, el procés d'Annual, el procés de la dictadura, el procés de Jaca.

El poble veu que quan per casualitat ha estat detingut un monàrquic, les autoritats s'han apressat a fer saber, per mitjà de la Premsa: "El detingut és tractat amb tota mena de consideracions"... "Se l'ha deixat en llibertat perquè la seva honorable esposa anava de part"... "El lloc destinat a passar el temps del seu exili era insalubre i se l'ha enviat a un clima més benigne"... "Hem habilitat l'Alcàcer de Segòvia perquè hi pogués passar l'estiu"... "A Galo Ponte, que era a la presó, hom li ha donat permís per a que anés al Balneari X a prendre quinze banys"... "Ha retornat el bisbe Múgica", etc., etc., etc.

En canvi, uns homes d'extrema esquerra, comunistes, per haver celebrat una reunió clandestina són detinguts i incomunicats. Suposem que hi haurà un motiu, que les autoritats no haurien obrat així sense un motiu.

Però estem segurs que els generals Mola, Berenguer, Fernández Heredia, el marquès de Hoyos Cierva, Cambó, molts altres que al costat de la monarquia havien ajudat a afamar i assassinar el poble, són més culpables que aquests homes sorpresos en una reunió clandestina.

Lluís CAPDEVILA

Notes d'un carnet

Hi ha benhaurances que només perdent-les podem donar nos compte de què han existit.

* * *

La dona és el gresol en el qual es fon la humanitat.

* * *

Quan es porta en el cor un amor inconvenient, la reflexió pot proporcionar nos algun consol, i àdhuc fer nos creure que l'hem vençut, perquè el sentiment acaba sempre per imposar el seu predomini.

* * *

El menor bé que pot fer-se a una prostituta, és no precipitar-la més.

* * *

L'ambició solament té una enemiga invulnerable: la intel·ligència.

* * *

Molts que es vanaglorien d'ésser virtuosos, deixarien d'ésser-ho si topessin amb el pecat.

SANTIAGO G. PONT

Cal ressuscitar, per bé de la República, un vell crít. Aquest: Maura, no!

Botons de foc

Llegim a *La Voz de su Amo*: “La Lliga sembradora d'idees”.

Sembradora d'idees? Sembradora d'odis!

I si no que es recordi del *Delaten!* i del pistolerisme.

* * *

Aquella fera d'En Maura, que tot s'ho vol menjar, ara se'ns torna lerrouxista

Si, vaja; segueix l'exemple dels “senyors” de la Unió Patriòtica.

No té res d'extrany.

* * *

A Santiago Alba li semblen inadmissibles les teories d'Azaña. Al poble li semblen, però, més inadmissibles les teories d'aquest indesitjable ex servidor de la monarquia.

* * *

Encara no ha estat exiliat Ventosa i Calvell.

* * *

El governador senyor Moles ha permès que una colla d'enemics de la República homenatgessin aquella senyoreta Sagnier que promogué un aidarull al teatre Apolonia nit de l'estrena d'“A. M. D. G.”.

Es cert que el governador senyor Moles, en càstig, li posà una sanció que, com dita senyoreta no volgué fer efectiva, es convertí en presó. De totes maneres, creiem que hauria estat millor no permetre l'homenatge.

Però tantes coses es permeten!

* * *

Andreu Nin i uns companys seus han estat detinguts i han passat cinc o sis dies incomunicats.

Quan s'ha detingut els monàrquics, també estan tant dies incomunicats?

* * *

Copiem d'“El Diluvio” del passat dia 5:

“Pero en el Gobierno civil quedaron, y siguen aún, los policías de la dictadura, y es natural que, forzados, se vieron en el trance de aceptar el nuevo régimen; pero a la chita callando borborean a la República cuantas veces se les presenta.”

* * *

També d'“El Diluvio”:

“... las autoridades proceden con excesivo rigor al enjuiciar a los hombres de extrema izquierda, y toleran con harta pasividad las demasías de las derechas.”

* * *

L'Ateneu Gracienc d'Acció Catalana, cansat segurament d'una política i d'una “Acció” gens recomanables, serà d'ara endavant Ateneu Gracienc d'Esquerra Catalana.

Heu-vos ací un gest ben digne i honrat.

* * *

“El Debate” dedica dissimulades a Lerroux.

Ho comprenem perfectament, Lerroux, d'ençà que ha

Els valents cavernícoles

| Si no fos per les cinc centes peles de multa, què en diria de coses...

arreplegat tota la púrria de les Unions Patriòtiques, està més prop d'“El Debate”,—uix!—, que del poble.

* * *

Més de Lerroux.

Ara ens diuen que descansa. Ja s'ho mereix, pobret! Ja ha treballat prou. Ara és vell i repapieja.

Per nosaltres, que descansi tranquil!

* * *

A Alemanya diuen que volen nomenar regent l'ex-kronprinz.

Els alemanys no en tingueren prou amb assassinar Karl Liebknecht i Rosa Luxemburg: ara es veu que volen assassinar la República.

* * *

Definició:

Es més pesat i més indigest que un editorial de Carles Capdevila, el de “La Publicitat”.

* * *

Llegim que a Guadalajara hi han hagut més de tres-cents morts.

Temíem que en tingués la culpa Romanones. Però no: es tracta d'un Guadalajara de Mejic, és a dir: d'un Guadalajara sense Romanones.

* * *

República de dretes vol dir enemic de la República. No ho oblideu!

Joaquim Salvatella

Joaquim Salvatella ha mort.

Pogué ésser un polític de mèrit, un bon lluitador.

Preferí ésser ministre de Romanones.

Descansi en pau.

Un home, un veritable home, no pot ésser capellà

LLEGIU:

Per la Justícia i per la Llibertat

De Lluís Capdevila

Una obra forta, valenta, apassionant
de l'escriptor més independent i més
rebel de Catalunya.

Correu de l'Estranger

EL NOU GABINET ALEMANY

Els hitlerians havien promès d'enderrocar el govern Brüning. Ho han aconseguit, finalment, amb la complicitat dels agraris, dels militars contraris al parlamentarisme, i de tots aquells, en fi, que tenen declarada la guerra a la Constitució de Weimar.

Les maniobres portades a cap al voltant del President Hindenburg, han donat el seu fruit. El vell general de l'imperi ha acabat per desempallegar-se de l'home que, durant vint-i-sis mesos, ha estat el seu més íntim col·laborador, i això, de vegades, en circumstàncies intensament dramàtiques.

Sens dubte, en aquests darrers temps la situació del canceller havia esdevingut completament paradoxal. La majoria sobre la qual es recolzava, era tan precària com incoherent. Cansat dels atacs més i més perfidiosos de què cada dia era objecte, Brüning decidí de plantejar la qüestió de confiança al President de la República.

Els agraris de l'Est demanaven noves subvencions per a mantenir artificialment el valor de llurs propietats, les condicions d'explotació de les quals resultava ruïnosa; els funcionaris protestaven de la reducció de llurs sous; els militars acusaven al govern de transigir amb les exigències socialistes; els hitlerians reclamaven un canvi radical en la governació del país... En aquestes condicions, Hindenburg, oblidant la seva actuació passada, ha cedit davant les exigències reaccionàries.

El nou canceller, Von Papen, és un home que manca en absolut d'autoritat moral i dels dots de governant que són indispensables en el seu càrrec. En el seu gabinet hi tenen representació els interessos dels magnats de la indústria, els agraris i els militars, i l'amba de la situació és el nou ministre de la Reichswehr, general von Schleicher.

La caiguda del govern Brüning representa el penúltim episodi de la lluita empresa pels nacional-socialistes per a la conquesta del poder. Però mentrestant cal constatar una cosa: no és solament el gabinet Brüning el que ha estat enderrocat; és, també, tot el sistema de la democràcia parlamentària alemanya.

EL NOU GOVERN JAPONÈS

El cap del nou govern japonès és l'almirall Saito, un vell que ha sabut mantenir-se al marge dels partits i de les camarilles militars i navals, i que no té, avui dia, cap representació popular ni parlamentària.

Tanmateix, el seu gabinet representa el predominí de les tendències militaristes en la governació de l'imperi. Les carteres de la guerra i de la marina han estat sempre, al Japó, dues carteres privilegiades. El poder civil s'ha esforçat a reduir aquests privilegis. I és evident, en canvi, que els partidaris de l'autonomia i fins de la preponderància d'aquests ministeris han guanyat terreny.

Els titulars dels altres departaments són, en general, personalitats mediocres, membres dels partits liberal i conservador. Però la unió sagrada de què tan s'ha parlat en constituir-se el govern nou és molt relativa, puix que els dos presidents dels grans partits nipons han refusat de comprometre's en el govern Saito.

El govern Saito és, doncs, un govern feble. Corre el perill evident d'ésser dominat pels partidaris d'una política d'expansió aventurera a la Manxúria. I, en fi, és innecessari insistir sobre les dificultats de la situació financiera, del problema agrari, de l'agitació social que no es pot pas calmar mitjançant les promeses d'un govern militarista.

Es impossible, doncs, que amb tota la seva prudència, amb tota la seva experiència, el vell almirall Saito aconsegueixi de portar novament la calma a l'Imperi del Sol Ixent, donant-li l'estabilitat moral i material que tan necessita.

LA TERRA

AMB PERMIS DEL SENYOR RAHOLA

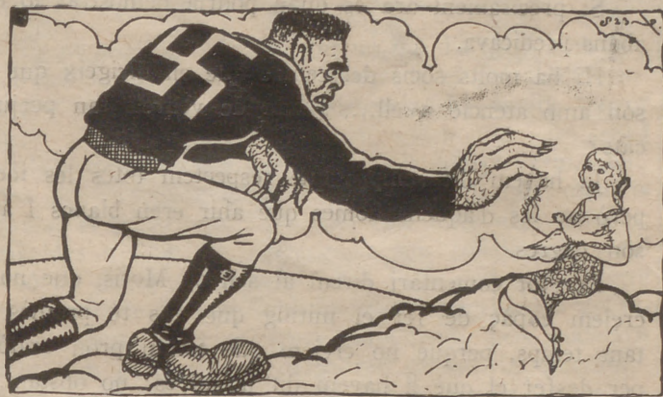
El senyor Rahola ha parlat al Congrés sobre la Reforma Agrària en un discurs que, dit sigui en veritat, no l'hem entès, millor dit, l'hem entès de sobres. El que passa és que ens sembla que la cosa no queda prou clara.

En el text taquigràfic del discurs—pomposament editat per "La Voz de su Amo"—s'hi poden llegir coses força divertides. La primera part del seu discurs té paràgrafs que no els despreciaria un "rabassaire pur sang" per a un míting dels seus. I si no, llegiu:

"Y yo creo que de las tierras se ha de disponer para que no ocurra lo que con tanto acierto decía el Sr. Díaz del Moral, en relación con los arrendamientos, sobre todo de los arrendamientos a corto plazo; y es que el que cultiva la tierra, el que trabaja la tierra y ha de pagar la renta y sabe que ha de separarse de ella al poco tiempo, no tiene ningún interés en mejorar las condiciones de la misma. El que tiene la seguridad de que podrá aprovechar la tierra, de que podrá venderla, de que podrá realizarla, tiene la seguridad de sacar todo el jugo de su trabajo, porque la tierra se beneficia con algo que es difícil de apreciar y de percibir en el momento en que se quiera pagar las mejoras a ella incorporadas. El no agotarla, el someterla a un régimen mas beneficioso de cultivo, a una alternativa que

La religió va sempre contra la ciència

mantenga la fertilidad de la tierra, es algo muy difícil de apreciar y, sin embargo, tiene un valor grandísimo, que se aprecia en el momento de realizar la venta de la tierra, porque entonces, no sólo se cobra el valor de la misma, sino también la condición en que la deja el propietario después de haber aplicado allí todos sus afanes y todo su trabajo. De modo que si elimináis la posibilidad de que pueda el poseedor y el trabajador de la tierra aprovecharla íntegramente, sobre todo en la venta, tened la seguridad de que matáis el cincuenta por ciento de los estímulos que puede tener el trabajador para consagrarse con afán al mejoramiento de la misma.

La pau està segura amb aquest monstre?

Aquest és un dels cinc o sis que tenim apuntats amb aquell llapiç vermell que subratlla tot quant desperta la nostra admiració.

Es clar que el senyor Rahola diu tot això parlant dels latifundis i dels assentaments, però permeti'ns, senyor Rahola, que li diguem el mateix que vostè va dir, interrompent amb tota manca del respecte degut al gran home, el senyor Balbontín:

—¿I la "rabassa morta"?

¿Què li sembla, senyor Rahola? Allò d'amagar el problema a Madrid, sospitem que ja s'ha acabat. Un diputat no català, de Sevilla "la roja", parla en pro dels rabassaires catalans, cosa que S. S. tot i essent català, amb tota seguretat deixarà de fer.

I la "rabassa" i les aparceries usuràries i els arrendaments augmentats a caprici tingui la seguretat que seran tractats a la Cambra, no per catalans solament, sinó per altres germans que posen per damunt de tot la condició de justícia social, fins ara inexistent en aquesta Catalunya camperola, esclavitzada pel propietari, embrutida pel treball esgotador d'aquell que ha de treballar per ell i pels altres.

Però s'apropa l'hora, senyor Rahola. Vostè té raó en dir que l'home necessita ésser el propietari dels fruits que produeix.

P. MURGUÍA

La sabiduria dels homes

No serà la crònica d'aquesta setmana feta pel fi que tenia sempre, o sigui amb atenció als cacics, sinó que tindrà la dedicatòria als seus encobridors.

Són aquests uns sers tan denigrants que ni mereixeria la pena d'esmentar-los, més cal que sàpiguen que també els tenim fitxats per contraris al règim com els seus mateixos superiors, i que per tant, pel nostre mètode de pensar mereixen molt més càstic.

Begues, com tots sabeu, compta amb un gros número de cacics, però més encara el del seus encobridors i així tenim uns homes que malgasten les seves obligacions, les seves idees i fins le seves professions, perquè els caps reaccionaris puguin fer de les seves.

I per fer honor a la veritat que reflectja això que hem dit, és precís que ho demostrem i aquí va la prova.

Hi ha una societat a aquest poble a la qual hi són socis els cacics: ja podeu comptar que ho són perquè és

favorable a les seves aspiracions i perquè així poder demostrar que també ells són de centres republicans, però més que no en siguin, i de pas els ajuden, tal vegada sense comprendre, a fer passar més vicissituds amb els homes liberals.

—Qui té la culpa que ells respirin encara?

—Per què han d'ésser ajudats uns homes que només serveixen per escanyar l'obrer?

Amb respecte a la primera pregunta direm:

Qui té la culpa que homes tinguin preferència en algun centre, és la Junta Directiva. I de la Junta, el responsable directe és el president. A ell, doncs, cal que ens dirigim.

No estudiarem pas la seva vida privada que per a res ens interessa, però sí que direm lo que sapiguem de l'actuació política.

El que avui és president del Casal Català Republicà de Begues, fou en altre temps, i no molt llunyà per cert, un dels homes que més ajudaren a fer les propagandes que arreu d'Espanya feia En Pestaña. Era, doncs, dit sigui en quatre paraules, un sindicalista tan adelantat com els mateixos anarquistes.

I així recordem que unes explicacions seves feien ressaltar que a molts pobles on havia pres la paraula, havia hagut de fugir perseguit per les autoritats.

Es retirà d'aquella vida cansat de sofrir tantes vicissituds i impertinències i emigrà a aquest poble, pensant que podria professar les seves idees tot sol i de pas estaria més tranquil.

I així començà el seu treball (de electricista, propaganda gratuïta) sense que ningú de Begues pogués fer-se càrrec del hoste que rebia.

Amb el temps que fa, tal vegada no recorda de res anteriorment passat i avui es troba completament canviat, doncs com ja sabeu, ocupa una presidència que amb altra temps no li haurien pas donat, ni ell hauria acceptat.

Avui, doncs, és el que defensa directament a les idees d'aquests homes que no tenen dret a res.

Ja sabem que una vegada presentà la dimissió del seu càrrec... tal vegada perquè reconegué que no era digne de traïr els seus ideals, que amb tanta fe havia professat, però no li acceptaren.

Si no tenia que dimitir!

La creu, el sabre i el diner són les calamitats dels homes

Si precisament ara és quan podria demostrar lo que abans predicava.

Hi ha molts socis del centre que ell dirigeix que ho són amb atenció a ell..., i han de veure's tan perjudicats?

Ja havem dit sempre que respectem totes les idees, però no les d'aquells homes que ahir eren blancs i avui són negres.

Per tot comentari direm al senyor Motis, que no el creiem capaç de fer el míting que ens té promès fa tant temps, perquè no creiem que tingui prou oratòria per desfer el què li havem dit nosaltres: no obstant, si alguna vegada ho fes, encara que no ens convidi, desitgem que parli clar, doncs tot el que ell es deixés li diríem després nosaltres.

Què com ho sabem?

Tenim una infinitat d'espies que ens ajuden a saber fins on arriba la sabiduria de molts homes.

Essent així... estarem al tanto.

Begues, juny de 1932.

Hodie mihi, cras tibi

Avui, hem estat parlant amb un amic nostre arribat de fresc, de Nova York. El nostre amic porta impressions poc falagueres de la terra de promesa.

Quan nosaltres tornàrem d'Amèrica, començàvem a sentir-se fortes convulsions que trasbalsaven l'organisme d'aquella puixant nació. Després, l'engranatge d'aquesta màquina formidable que mou Amèrica, posada en acció pel capital americà, rebé fortes sotregades, s'es mussaren les dents de l'engranatge i la màquina hagué d'ésser sotmesa a certes reparacions.

Avui, el nostre amic ens diu que la gent que viu en els barris benestants de Nova York, reben deu o dotze visites diàries, de treballadors, dependents de comerç i de xicotetes ben abillades, que pidolen un "quarter" (vint-i-cinc cents) per tal de poder menjar un mos de pa.

Malgrat les reparacions, els lubricants i les peces noves, la màquina s'ha encavalcat. El règim capitalista que ha comprat governs, polítics i jurats, es troba amb un munt de ferros que els tècnics no poden fer rutllar. La seva política proteccionista, les tarifes duaneres, la mala administració i les disbauxes dels representants del poble, la reducció de sous, la persecució dels caps de les associacions obreristes i els obrers sense feina són causes directes de l'actual crisi.

Sovint el Govern—òrgan del capital—ha apel·lat al patriotisme del poble; la gran guerra en la què el poble defensà els interessos del "Wall Street"; l'estada a Sibèria protegint les municions enviades pel capital per ajudar els russos blancs a anorrear els roigs; la reducció de sous per poder pagar els dividends de les companyies; tot això s'ha fet en nom del patriotisme.

Avui, però, si el Govern apella al poble, demanant-li un nou sacrifici, potser, aquest poble no respondrà perquè ha après una lliçó: la lliçó que anys ha après el proletariat d'Europa.

Ha après que el capital comprà els Governos Harding i Coolidge, que els bancs d'estalvis han fallit degut a arriscades especulacions de borsa, que s'han assassinat homes, dones i criatures en aplecs obreristes per tal d'impossibilitar la unió dels treballadors, que els poderosos, mitjançant la política proteccionista del Govern, viuen en mig del luxe, les bèsties de treball, han de fer cua a la

"Red Cross", on es dona un plat de sopa als necessitats.

La llavor que portaren les tropes que anaren a Sibèria, ha fructificat. Aquest poble que està cansat de sentir-se a dir que és un poble ingenu, ha canviat molt de la guerra ençà. La visió de les desferres humanes de la guerra: mutilats, cecs, alienats, ha donat al poble un clar concepte de la vàlua i de l'egoisme del règim capitalista. El poble no vol guerres on es va a defensar els interessos dels opulents, el poble, com tots els pobles, és humà i vol justícia.

Les properes eleccions a la presidència d'Amèrica poden dur-nos alguna sorpresa. No gens menys, el triomf del capital no ens estranyaria perquè la compra de vot, de Governos i de polítics, és cosa corrent a Amèrica.

Però, malgrat aquesta possible victòria, l'obrer anirà organitzant-se i els "Industrial Workers of the World" seguiran fent campanya. Mentrestant, Amèrica i el seu Govern esguarden Europa i pensen: Hodie mihi, cras tibi.

H. C. SANTEUGNI

Cartes de fora

SANT VICENS DE CASTELLET

La "gente bien", el proppassat diumenge, entorn de la cent vegades prostituïda farsa religiosa, donà un cop de força.

Es preparà comunió general, que no arribà a caporal, i si ningú no els hi hagués parat els peus, es proposaven fer-se els amos del carrer.

A la vila de Sallent hi ha un ensotanat que, en nom de l'Orfeo, té reclutats tots els rebrecs de sacristia i altres pendons d'estat civil dubtós i indescifrable; i el gat de referència, d'acord amb el rector del nostre poble, tot un trabucaire de primera fila, es proposaren atabalar-nos amb concerts de carrer, en el repertori dels quals hi figuraven cosa molt natural, les famoses cobles marianes, conegudes pel nom la "Non non" i el "Siempre pa tras".

Sobrats de recursos, la gentola clerical, com que els abortà la "serenata", a les onze del matí decidiren tirar les forces al carrer, i un tal Hermenegildo Vilaseca, caporal del Sometén, per més dades, confeccionà l'ordre de la plaça, i anant de casa en casa dels que creia que com ell havien perdut el cap, els hi ordenava que traguessin domassos al balcó o cobrellits, i si no en tenien, encara que fos una flassada.

Tan seriosament s'ho prengué la gent, que al carrer d'En Creixell hi hagué una bona dona que, no tenint res més a mà, buidà una malfega de saca i també la penjà al balcó, el que produí la protesta dels cavernícoles, que cregueren que era una befa.

La insurrecció del caporal Vilaseca no adquirí més proporcions que vint-i-cinc domassos, inclòint-hi els dos d'arpillera, i un barret de capellà, qui el va perdre fa unes setmanes fent proves de velocitat pedestre.

Heu-vos ací els carcundes del nostre poble, dues dotzenes dubtoses, perquè els dos de les arpilleres no sabem pas si efectivament eren folls o només el feien.

Per a un poble de quatre mil habitants, és encara una ronya suportable. Però la cosa quedà remoguda, i el dia 7 del corrent, a propòsit d'una brometa d'un jovenet a una noieta passada de moda i, naturalment, com totes aquestes, amiga dels capellans, ens sortí un altre caporal de Sometén, un tal Simó Martí, tirant mà a la pistolera i amenaçant el jovenet, que sense pecat ni malícia havia bromejat la noieta, fent-li menció del llargandaix que portava pen-

jat al coll, ara tan de moda entre la gentussa que tan des- caradament fa la guerra a la República.

Es vergonyós el que es tolera.

Són a aquest poble els monàrquics i clericals del Sometén, "chulos" i provocatius fins al més cínic descaro.

¿Què pensen les autoritats locals? ¿Es que s'inibeixen les autoritats superiors?

Quant als ciutadans, ja estem cansats de fanfarrona des, de suportar caporals d'aquests que es converteixen en conspiradors reincidents contra la República, com, per exemple, aquest "Quildo" Vilaseca, i tipus com aquest Simó Martí, que tant féu parlar amb les seves ximpleries, durant la dictadura primorriverista.

Per avui, prou.

Les autoritats tenen la paraula, i per acabar sols direm que considerem vergonyós que com si no res hagués passat, els espurts borbònics puguin seguir exhibint-se, contra la voluntat i el bon sentit d'un poble que lluità heroicament el 14 d'Abril per la República, perquè creia fermament que la democràcia era el seu símbol de llibertat i justícia.

T. TRILLA

SANTA COLOMA DE QUERALT

Diumenge, per la tarda, tingué lloc l'enterrament civil de la simpàtica senyoreta Maria Miret Asbert. L'enterrament fou una vertadera manifestació de dol, doncs hi havia unes mil ànimes. En aquest poble no havíem vist mai un enterrament com aquest, on es manifestà d'una manera clara i contundent el grau de civilitat i d'idealitat que està posseït Santa Coloma.

Les autoritats locals feren acte de presència, com ho fan en tots el actes que es celebren civilment. Quan l'enterrament tornava a la casa de la difunta, en ésser a la plaça de Francesc Macià, el president de la Societat Cooperativa Obrera, Josep Rosell, féu un breu i elocuent parlament, donant en nom de la família de la morta les més expressives mercès per l'assistència a l'acte. Digué que actes com aquell enalteixen els pobles, marcant un pas més envers al progrés i a la llibertat.

D'ençà del dia 14 d'abril fins al moment actual s'han efectuat quatre enterraments, i tres han estat civils.

Sembla que el poble s'ha despertat del somni letàrgic en què estava adormit, i que ja no eren aquesta gent de la capa negra que durant tants segles ha estat l'esclavitzadora de les llibertats, i del desenrotllament dels pobles. Ja casi podem dir als quatre vents que el clericalisme en aquest poble no hi té res a fer.

Referent al enterrament civil de diumenge passat, fora una hipocresia de les més grans si no remarcéssim l'actuació d'algun familiar de la morta. Perquè aquest enterrament es féu civilment, alguns familiars no voleren assistir a l'acte, perquè tenen por de condemnar-se i anar a l'infern. Pobra gent!

També hem de remarcar l'actuació de la majoria de gent que tenen establiments oberts, que continuen en la rudimentària idea de no volguer comprometre's davant els seus amics, d'aquests amics que són els contraris de la República. Aquesta República que representa l'encarnació de la justícia i de la llibertat.

Aquesta gent que tenen acaparat el comerç, quan es celebrà el primer aniversari de la proclamació de la República, no engalanaren llurs balcons, i en canvi quan es celebra alguna festa religiosa, els seus balcons resten engalanats amb damassos i cobre llits.

Aquest és l'ideal de la majoria dels botiguers d'aquesta vila.

LLUÍS ALBI VIDAL

ANGLÈS

Els pupins locals han tingut un dia d'alegria amb motiu d'una festa del Sometén, celebrada el passat diumenge, dia 5 de juny, amb l'assistència del capità senyor Fina.

Els homes d'esperit liberal, els que conspiràvem i lluitàrem per l'adveniment de la República, els que, quan la paraula, el pensament i les llibertats totes eres befades, escarnides i, nosaltres, perseguits pels col·laboradors del Borbó no deixàrem de sentir una forta sotragada dintre nostre al veure aquests llops famolencs amb l'arma a l'espatlla, aquesta mateixa arma empunyada pels mateixos homes que perseguïen a nosaltres durant la dictadura, perquè fèiem propaganda republicana, aquests mateixos homes, avui—i sembla mentida—, avui es diuen republicans i volen ensenyar nos de lo què ells tenen molt que aprendre encara. Quin escarni, dir-se republicans! Aquests homes, avui, per vergonya nostra, formen part del còrdel del sometén, aquests homes, que en un temps no molt llunyà aplaudien a Primo i a Berenguer, avui es fan passar per republicans. Falsetat més clara no pot ésser. Vergonya no teniu, perquè si vergonya tinguéssiu, deixaríeu l'arma en un recó de casa vostra i no haurien de pensar-hi mai més.

Al sometén antic, tots els meus elogis; al creat per la dictadura, no.

Tots sabem quins són: quatre homes carregats de pretensions, que ahir es deien monàrquics i avui es diuen republicans, i al fer aquestes evolucions, no fan més que ensenyar l'orella. Lo pitjor del cas és que ells no se'n donen compte.

Si el nostre batlle tingués un poc més d'energia, avui, aquests homes no figurarien, i el poble li quedaria agraït. Refereixo això, perquè quan un regidor presentà aquella llista per expulsar del sometén a tots els de la dictadura, ell, el nostre batlle, va tirar la llista a la paperera. Quedar bé, no costa res, voler quedar bé en tots, no és possible i d'això, el nostre batlle en pateix molt.

PEI

* * *

Un centre Republicà es formà en aquest poble quan estàvem sotmesos encara sota el pes feixuc de l'odiada dictadura de Primo de Rivera, però en arribar la tan desitjada República es traslada de local amb l'afany de progressar, com certament s'ha fet.

Un cop instal·lats a l'altre local, davant la façana posaren un rètol que diu: "Centre Republicà Autonomista", però en el transcurs del temps en comptes d'ésser Autonomista s'anava tornant radical de tal manera que no es podia discutir de política, perquè si algú expresava la seva idea contra, Lerroux, adhuc l'insultaven i tot.

Però això s'acabarà, perquè ara s'està formant un altre partit que serà d'Esquerra Catalana, incluit també en dit centre, puix des de que és Autonomista hi tenen dret tots els republicans.

Els radicals en vista que el partit aquest va tenint èxit, començaren a fer campanya en contra, des de les columnes del setmanari gironí que té per nom "El Radical".

Aquest senyor que es firma "Luzbel", d'ésser aquell que es diu el mateix nom del seu jefe polític, però que tingui per entès que nosaltres lluitarem amb armes legals, sense motejar a ningú com fa ell des d'aquest setmanari esmentat, perquè si no som tan republicans com els radicals, el poc que ho som, ho som de més bona fe que ells.

UN CATALA

Es als somniadors, als idealistes, als que pertany el dret de no ésser esclaus

REPICS

CONCEPTES METAFISICS O EL CARRO DAVANT EL CAVALL

“La regió no existeix—ha dit l’Ortega—abans d’èsser engendrada per l’Estat.”

¿Així ara resultarà que encara ens han de parir?

RABIOS... I CURSILET

“El león—ha dit Maura en comentar el discurs de Lerroux—ha despertado y ha sacudido la melena.”

“La palabra del patriarca”...

“El ejemplo del caudillo”...

“La melena del león”...

Cursileria, niciesa, vacuïtat!

INCONGRUENCIES

Gorguloff—l’assassí del President de la República francesa—ha manifestat que la seva idea no era altra que salvar el món del comunisme.

I Doumer, Doumer ens havia de portar el comunisme?

Ens sembla que prou feina tenia a portar-se ell.

PARAULES D’AZAÑA, PARAULES JUSTES

“D’una manera o de l’altra—ha declarat el cap del govern espanyol—en cedir-se serveis de l’Estat Central, han de passar a la regió autònoma els recursos corresponents per a sostenir-los. I jo he afirmat ací, a més a més, perquè és just, que hom no pot prendre com a norma, per a dotar els serveis que hagi de posseir la regió autònoma, el que ara gasta l’Estat en dotar aquests serveis; això, tenint en compte la misèrrima dotació actual de l’Estat, seria una burla.”

Una burla, naturalment, que Catalunya no està disposada a tolerar.

DIU “LA VEU”...

Llegim a “La Veu”, en una editorial:

“Sembradora d’idees. Heus ací el que ha estat i és la Lliga. I per això mateix sembradora de realitats. Ella haurà fet l’autonomia i ella la consolidarà.”

Quina barra!

Dels articles que es publiquen, en són responsables els seus autors

Imp. “L’Esquella” i “La Campana”, Om, 8. -- Barcelona.

“Von Papan” o...

...bon pont per l'imperialisme?